

se vyrovnal ohledně celé škody tím způsobem, že každému z nich nahraditi jest určitou částku škody. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že z odsouzených osmi spolupachatelů krádeže na úhrnnou škodu 160 K v čas zaplatili ku krytí škody zmocněnci poškozeného dva po 50 K; ostatní nabídli se rovněž v době Šem 187 tr. zák. vymezené, že dle dohody připadající na ně podíl po 50 K zaplatí, ale skutečně zaplatili obnos, škodu značně převyšující, teprve den po té, co již četníci věc vyšetřovali, ježto hajný Josef K., nemaje den před tím náhodou u sebe bloku na vydání potvrzenek, nabídnuté mu podíly nepřijal. Soud nalézací odpírá všem obžalovaným dobrodiní §§ 187/188 tr. zák. proto, poněvadž ručice každý jako spolupachatel za celou škodu rukou společnou a nedílnou, jí v čas zcela nezaplatili, okolnost pak, že jen nezaviněnou náhodou od zaplacení celé škody byli zdrženi, nemůže jim býti omluvou. Než právem poukazuje zmateční stížnost obžalovaných, uplatňujíc důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř., na to, že ve zjištěné úmluvě, mezi hajným a všemi obžalovanými v čas učiněné, o hrazení celé škody a více než této složením obnosu po 50 K sluší spatřovati narovnání ve smyslu § 188 b) tr. zák., jež neslo se k náhradě celé škody v určitých podílech. Proto nelze shledati dle zásady shora uvedené správným stanovisko rozsudku ohledně obžalovaných Stanislava S-a a Antonína P-y, kteří své podíly v čas zaplatili, byť i těmito podíly celá škoda kryta nebyla. Než i ostatní obžalovaní skutkem potvrdili svou ochotu, narovnání, v čas uzavřené, v čas splniti, čímž by i celá škoda byla bývala nahrazena. A jestliže jen z důvodu, v rozsudku zjištěného, nedošlo ku převzetí peněz, nabídnutých hajnému, nebyli to obžalovaní, kteří se splněním narovnání byli v prodlení, nýbrž zástupce poškozeného. V nepřijetí peněz jemu nabídnutých, z důvodu, rozsudkem uvedeného, sluší důsledně spatřovati nové vyrovnání, prodlužující dotyčným obviněným na krátkou dobu lhůtu ke složení náhrady. A poněvadž jimi náhrada hned následujícího dne, ač četnictvo zatím o věci již se bylo dovědělo, ve smyslu tohoto narovnání, v čas uzavřené, byla složena a tak k úplné náhradě škody poškozeného došlo, sluší přisvědčiti zmateční stížnosti, že za těchto okolností neprávem odepřeno bylo stěžovatelům dobrodiní zákona, ježto dány byly ohledně nich, ale též ohledně ostatních obžalovaných, s rozsudkem se spokojivších, podmínky §§ 187 a 188 tr. zák.

Čís. 830.

Zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. o ochraně známek.

Otázka, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, jest t. zv. quaestio mixta.

Zrušovací soud jest oprávněn přezkoumati jediné správnost právních předpokladů, z nichž nalézací soud vycházel, nikoliv však skutkové závěry nalézacího soudu co do klamavosti známek.

Ustupuje-li při známce kombinované část, vyjádřená v číslech, proti části obrazové zcela do pozadí, dlužno známku posuzovati pouze jako známku obrazovou.

Pro žalující firmu byla dne 15. května 1919 pod číslem 858 pro oblast republiky Československé přihlášena a zapsána známka: »4711« a dne 3. listopadu 1920 obrazová známka uprostřed se slovy: »No 4711« a to u obou známek pro zboží: »Kolínská voda«. Dne 30. března 1920 byla pro obžalovaného zapsána do rejstříku pod číslem 12.996 známka: »Alianz« pro zboží: »Kosmetické a dietetické výrobky«. Žalobkyně vinila obžalovaného, že zasáhl do jejího práva používat pro ni chráněných známek a to jak slovné známky »4711«, tak i známky obrazové. Pokud jde o prvou známku, spatřovala porušení svého práva v tom, že obžalovaný pojal do své vignety číslici 7411, tedy jen nepatrnou obměnu chráněného čísla 4711 a tvrdí, že použití tohoto čísla třeba se změnou jest způsobilé oklamati kupujícího. Porušení druhé chráněné známky spatřovala žalobkyně v několika podrobnostech, zejména: a) ve tvaru a zevní podobě obou vignet, ježto oboje vignety jsou podlouhlé a mají uprostřed plochu základní barvy modré, tvaru obdélníkového, b) v použití barev, ježto oboje vignety používají jako základní barvy barvy modré, kromě té pak barvy zlaté a černé, c) že v obou vignetách vyskytuje se číslo 4711, třeba že toto na vignetě obžalovaného je nepatrně přeměněno v 7411 a že i ve vignetě obžalovaného vyskytuje se toto číslo uprostřed vignety v obdélníku, ad a) zmíněném, d) že obě postranní plochy obojích vignet vyplněny jsou kulatými reliefy peněz, třebaže na vignetě žalobkyně jsou to ruby a líce výstavních medailí žalující firmy, kdežto na vignetě obžalovaného znaky jednotlivých zemí republiky Československé a znaky více spřátelených států. Pokud, jako zejména v případě ad d), uchyluje se úprava vignet obžalovaného od úpravy vignet žalobkyně, tvrdila žalobkyně svým zástupcem, že rozdíly ty jsou tak nepatrné, že obyčejnému kupci ujdou. Zemský trestní soud v Praze sprostil obžalovaného z obžaloby, již naň žalující firma vznesla pro přečin zásahu v právo známkové dle § 23 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. Důvody: Pokud jde o porušení známky »4711« samo o sobě, je soudní dvůr toho přesvědčen, že, kdyby tu nebylo jiných okolností, o nichž bude níže řeč, by použití číslice 7411 ve vignetě obžalovaného zakládalo skutkovou povahu přečinu dle § 23 zákona o ochraně známek, poněvadž pouhé přemístění prvých dvou číslic za ponechání dvou ostatních a nad to ještě se opakujících číslic mohlo by ve smyslu § 25 téhož zákona býti upozorováno obyčejným kupcem jen při zvláštní pozornosti. Právě to, že poslední dvě číslice zůstávají v pořadí nezměněny, svedl by jeho pozornost od přemístění prvých dvou. Soudní dvůr nepovažuje také vysvětlení, jež obžalovaný při hlavním líčení podal o tom, proč pojal do své vignety číslici 7411, za věrohodné, poněvadž kombinace roku narození obžalovaného s měsícem narození jeho manželky je málo případná. Rozřešení otázky, bylo-li zasaženo v právo k používání určité známky, závisí od toho, zda-li obyčejný kupec, nevěnuje zvláštní pozornost známce, může býti sveden k tomu, aby známku jedné firmy pokládal za známku firmy druhé. Je-li věc posuzována s tohoto stanoviska, jest jisto, že nemohou býti uvažovány všechny podrobnosti a detaily každé z obou známek, neboť ani obyčejný kupec, nevěnuje-li známce zvláštní pozornost, těchto podrobností si nevšimne. Obyčejnému kupci utkví z obrazu, jež v něm zůstává ta která vigneta, jen to, co je pro vignetu příznačné, markantní a bude to zajisté jen zvláštní znak, tu kterou známku charakte-

risující. Naproti tomu ostatní znaky budou pro něho pouhými detaily. Tomu, kdo kupuje lahvičku kolínské vody s vignetou žalobkyně, utkví v paměti jeden její nápadný znak: velkými, silnými číslicemi uprostřed vignety vyznačené číslo 4711, znak nápadný už jen tím, že pozůstává z číslic. Naproti tomu, kdo kupuje lahvičku kolínské vody s vignetou obžalovaného, napadne při prvním pohledu na ní slovo: Alianz, poněvadž je umístěno rovněž uprostřed vignety velkými, tučnými písmenami. Ve vignetě obžalovaného jest sice také uprostřed pod nadpisem Alianz číslice 7411, číslice ta však jest vyražena ciframi malými, tedy nenápadně, takže obyčejnému kupci, nevěnuje-li vignetě zvláštní pozornost, tato číslice vůbec ujde, zůstávajíc pro něho pouhým detailem. Pro nápadnost nápisu Alianz mluví i ta okolnost, že ve vignetě žalobkyně není na tom místě vůbec žádného nápisu. Na tom místě, kde ve vignetě žalobkyně nalézá se číslice 4711, nalézají se ve vignetě obžalovaného začáteční písmena jeho podniku F. V. P. Ten kupec tedy, který zná známku žalobkyně, bude-li mu předložena lahvička s vignetou obžalovaného, pozná ihned, že jde o jiné zboží, poněvadž na vignetě té uprostřed nespátří nápadné číslice. Tím méně mohou svést k omylům jiné podrobnosti vignety obžalovaného. Nemohou k tomu sváděti tvar vignety a použití týchž barev, poněvadž by šlo příliš daleko, aby i po této stránce nové podniky byly omezovány ohledy na stávající známky, a důsledné provádění ochrany známek až do takovýchto detailů vedlo by k té absurdnosti, že by na konec nebylo tvarů a nebylo barev, jichž by se mohlo ještě použítí. Ostatně při obrazové známce soukromé žalobkyně jest chráněn toliko obraz, a nikoli barva. Rovněž tak nemůže svádět k omylům výplň obou postranních ploch, poněvadž výplň ta je pro obyčejného kupce při obyčejné pozornosti detailem, to tím spíše, že při okrouhlém tvaru lahve nejsou tyto postranní plochy vignety v rovině se středem vignety. Na základě těchto úvah dospěl soudní dvůr k přesvědčení, že vigneta obžalovaného, i když má některé podobnosti s vignetou soukromé žalobkyně, není způsobila, aby obyčejného kupce při obyčejné pozornosti uvedla v omyl o původu zboží, jí označeného, a že zejména k takovému omylu nemůže vésti použití číslice 7411 v obsahu vignety, poněvadž číslice ta není nápadně vyražena a není na téže místě umístěna jako číslice 4711 ve vignetě žalobkyně, tím méně pak ostatní ještě méně nápadné podrobnosti. Zvláště pokládá soudní sbor záměnu tuto za vyloučenou, hledí-li se k tomu, že obecnstvo, kupující Kolínskou vodu, náleží po většině kruhůrů zamožnějším a inteligentnějším. Obrana práv soukromé žalobkyně, nejsouc vedena jedině správným, zákonu i zkušenosti odpovídajícím hlediskem, jest jednostranná a vede k rozporům. Předpokládajíc na jedné straně, že obyčejný kupec povšimne si číslice 7411 a že tím bude sveden k omylu o původu zboží, tvrdí na druhé straně, že změna ve výplni postranních ploch (znaky zemí a států místo medailí) unikne pozornosti obyčejného kupce, ačkoli tu i tam jde o detaily, jichž si lze všimnouti jen při obzvláštní pozornosti. Vůbec pak přehlíží, že na tom místě, kde je ve vignetě soukromé žalobkyně číslice 4711, jsou ve vignetě obžalovaného začáteční písmena F. V. P.

Nejvyšší soud zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost soukromé žalobkyně.

Důvody:

Žalováno jest, že obžalovaný vědomě zasáhl ve výhradné právo žalující firmy, používati známek, zapsaných pro ni ve známkovém rejstříku obchodní a živnostenské komory v Praze, a to jednak známky obrazové, jednak známky slovní, správně známky, vyjádřené číslicí »4711«. Pokud se týče zásahu obžalovaného ve výhradné právo žalující firmy, používati známky obrazové, jest především rozhodnouti, zdali výrok nalézacího soudu o tom, že známka obžalovaného není způsobilá, by obvyčejného kupce při obvyčejné pozornosti uvedla v omyl, jest otázkou právní, již kasační soud může přezkoumati, či otázkou skutkovou. Zmateční stížnost vytýká tu s hlediska zmatku čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., že nalézací soud neprávem vyloučil pojmový znak přečinu §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890 č. 19 ř. zák., totiž způsobilost známky, uvést obvyčejného kupce v omyl, a tvrdí, že soudní výrok o tom, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, jest rozhodnutím o otázce právní. Tomuto názoru nelze přisvědčiti. Otázka ta není otázkou čistě právní, není však ani otázkou výhradně skutkovou, nýbrž jest t. zv. quaestio mixta; než i v případě quaestio mixta jest kasační soud oprávněn, přezkoumati jediné správnost oněch právních předpokladů, z nichž nalézací soud vycházel při posuzování podobnosti známek, a jest mu i v tomto případě předpisy procesního řádu odňata možnost, by přezkoumával závěry, učiněné soudem nalézacím ohledně klamavosti ve směru skutkovém. V tomto případě nedal se však nalézací soud vésti žádným nesprávným právním názorem. Správně použil ustanovení §§ 23 a 25 známkového zákona, v úvahu vzal netoliko abstraktní, nýbrž i konkrétní způsobilost záměny, obíral se otázkou šálivosti známky, a zjistil, že se známka soukromé žalobkyně od známky obžalovaného liší způsobem, jejž poznati může také obvyčejný kupce při obvyčejné pozornosti, a nikoliv pouze odborník, a při tom vzal v úvahu celkový obraz známky, tedy celkový dojem známky na obvyčejného kupce. Držel-li se nalézací soud těchto právně závažných okolností, pak nemůže kasační soud změnití dotýčný výrok, poněvadž jest vázán na skutkové zjištění nalézacího soudu (§§ 258, 288 čís. 3 tr. ř.). Pokud se týče zásahu obžalovaného ve výhradné právo žalující firmy používati slovní známky, správně známky vyjádřené v číslech »4711«, jest uvážiti toto: Nalézací soud zjistil, že ve známce obžalovaného jest uprostřed umístěno slovo »Alianz«, že na tom místě, kde ve známce žalující firmy nalézá se nápadně výrazná číslice »4711«, jsou umístěna ve vignetě obžalovaného začáteční písmena jeho podniku »F. V. P.«, že sice také na známce obžalovaného jest vyražena číslice a to »7411« pod slovem »Alianz«, a však ciframi malými, mizivě nenápadně, takže obvyčejnému kupci, nevěnuje-li vignetě zvláštní pozornost, tato číslice vůbec ujde, zůstávajíc proň pouhým detailem. Jedná se tu tedy o známku kombinovanou, a to takovou, v níž část vyjádřená v číslech oproti části obrazové zcela ustupuje do pozadí, nemá naprosto vlivu na celkový ráz známky, a jest proto takovouto známku posuzovati nikoliv jako známku slovní, pokud se týče v číslicích vyjádřenou, nýbrž jako známku obrazovou (srovnej Adler: »Oesterreichisches Markenrecht«, str. 235 a násl.). Ohledně té pak platí, co bylo uvedeno v druhém odstavci rozsudku.

Výrok soudu není proto o rozhodných okolnostech sám s sebou v rozporu — jak neprávem vytýká zmateční stížnost s hlediska zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. — když rozsudek praví, že by, pokud jde o porušení známky slovní »4711« samo o sobě, kdyby tu nebylo jiných momentů — a to jsou právě ty, které byly shora uvedeny, že se tu totiž nejedná o známku slovní samu o sobě, nýbrž o známku kombinovanou, v níž část, vyjádřená v číslech jest mizivě nenápadná, a ustupuje proti části obrazové zcela do pozadí — použití číslice »7411« ve vignetě obžalovaného zakládalo skutkovou povahu přečinu § 23 zákona o ochraně známek.

Čís. 831.

Slovné pokárání žáka učitelem zakládá skutkovou podstatu urážky na cti pouze tehdy, překročil-li učitel vědomě meze práva kárného.

(Rozh. ze dne 6. května 1922, Kr I 579/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Železném Brodě ze dne 15. února 1922 byl porušen zákon; rozsudek tento se zrušuje jako zmatečný a obžalovaný Ferdinand R. osvobozuje se dle § 259 čís. 3 a 447 tr. ř. od obžaloby pro přestupek § 496 tr. z.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Železném Brodě ze dne 15. února 1922 byl katecheta Ferdinand R. uznán vinným přestupkem urážky na cti dle § 496 tr. zák., jehož se dopustil tím, že dne 1. října 1921 ve Velkých H. ve školní třídě před více lidmi nezl. Vojtěchu M-ovi nadával a zlým nakládáním vyhrožoval, a odsouzen za to s použitím § 266 tr. zák. do vězení na 24 hodin, které dle § 261 tr. zák. změněno bylo v peněžitou pokutu 30 K. Obžalovanému byl trest podmíněčně odložen na jeden rok. Po skutkové stránce vzal soud na základě doznání obžalovaného a výpovědi svědků Jiřího D-a a Miroslava H-a za prokázáno, že obžalovaný dne 1. října 1921 ve druhé třídě chlapecké školy ve Velkých H. nadával všem tehdy přítomným žákům, mezi nimiž byl i soukromý obžalobce Vojtěch M., »bando nevěrecká a odpadlická« a přímo soukromému žalobci »ty kluku, já ti držku roztrhnu«. V činu tomto shledal soud skutkovou povahu přestupku § 496 tr. zák., nadáváním a vyhrůžkou zlým nakládáním. Dle záznamů protokolu o hlavním přelíčení doznal obžalovaný závadné výroky, omlouval je však rozčilením, které v něm vyvoláno bylo rozpustilým chováním hochů, kteří hlučeli a se mu pošklebovali, zejména též Vojtěch M. Svědek Jiří D., školák, potvrdil závadné výroky a dodal, že obžalovaný přišel do třídy místo ředitele škody, který měl míti zeměpis, a že proto hoši se divili, když místo ředitele přišel katecheta a volali »jé« a poněvadž byla právě přestávka, také trochu hlučeli, ale po napomenutí katechetově umkli. Ve třídě té jest asi 49 žáků, z nichž na katolické náboženství chodí jich asi 10. Školák Miroslav H. potvrdil jako svědek v podstatě totéž. Hořejším rozsudkem byl porušen zákon. V zásadě budiž